

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

86. szám | *Indirā Ekādaśī* | 2024. szeptember 14.

Diplomácia És Politizálás

Ő Isteni Kegyelme
A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Egy *Vaiṣṇava* számára nincs szenvedés, de amiatt nagyon aggódik, hogy „Ezeket a gazembereket félrevezették. Rossz irányba, a boldogtalanság felé haladnak! Hogyan lehetnének boldogok?" És ez egy *Vaiṣṇava* dolga! Ezért nem fog politizálni. A politika az ember saját boldogságát jelenti. A mi közösségünkben nem szabad, hogy diplomácia és politizálás legyen! Mindenkinek arra kell vágynia, hogy másokkal tegyen jót! Ilyen egy *Vaiṣṇava*. Az nem *vaiṣṇavizmus*, ha valami olyasmit tervez, hogy „Vezetőnek kell lennem! Valamit tennem kell!" A politizálás az nem jó. ❀

Reggeli séta.
1974. március 15., Vṛndāvana

Gazember Elme

Śrī Śrīmad Gour Govinda Swami Mahārāja

Ó, féleszű elme! Ó, gazember elme! Ó, ostoba elme! Énekeld, hogy

Hare Kṛṣṇa
Hare Kṛṣṇa
Kṛṣṇa Kṛṣṇa
Hare Hare
Hare Rāma
Hare Rāma
Rāma Rāma
Hare Hare

És ekkor minden ostobaság meg fog semmisülni. „Hülyeség, kifelé!" Kergessetek el minden ostobaságot a Szent Név éneklésével! *Bhaja-re bhaja-re, āmār mana ati manda* – Az elmém féleszű, gonosz, és csak egy tiszta *bhakta* irányítása alatt énekelve a Szent Nevet fog megtisztulni! *Bhajan vinā gati nāi re* – Nincs más kiút!

Meg kell értenetek, azért jöttetek ide, hogy *bhajanát* végezzetek. Nincs más kiút! *Bhajan vinā gati nāi re* – Az egyetlen út a *bhajana*:

Hare Kṛṣṇa
Hare Kṛṣṇa
Kṛṣṇa Kṛṣṇa
Hare Hare
Hare Rāma
Hare Rāma
Rāma Rāma
Hare Hare!

Śrī Śrīmad Gour Govinda Swami Mahārāja: Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura: *Gītāvalī* 9.1.
In: Sri Krishna Kathamrita Magazin
2. évfolyam, 1. szám, 46. oldal
Gopal Jiu Publications. Bhubaneswar. 1996.

Rāma Győzelme Rāvaṇa Felett

Mādhavānanda dāsa:
Vālmīki: Rāmāyaṇa 6. fejezet 102-108. versek

Rāvaṇa felszállt egy szekérre és arra vágyva, hogy megküzdjön Rāmával, kiszáguldott vele a városból. Rāma felemelte az íját és nyilakat záporozott Rāvaṇára. Az égben a félistenek így kiáltottak:

– Ez nem egy tisztességes csata! Rāma a földön áll, Rāvaṇa pedig a szekerén!

Indra megértette a célzást és arra utasította

Mātalit, hogy hajtson oda a csatatérre. Mātali így is tett, s Indra ezer, zöldes színű ló húzta aranyszekerével megállt Rāma előtt.

– Kedves Uram! Indra király arra kér, kegyesen fogadd el ezt a szekeret, hogy megküzdj Rāvaṇával! Itt van Indra íja, páncélja, a semmihez sem hasonlítható dárdája és mindenféle más mennyei fegyver is. Ó, Rāma! Kérlek, nyomban szállj fel, mivel a félisteneket nagyon zavarja, hogy a földön állva látnak harcolni.

Rāma, miután körüljárta Indra szekerét felszállt, s ezt követően elképesztő csata következett. Rāvaṇa kilőtt egy *gandharva* fegyvert, amit Rāma gyorsan egy másik *gandharva* fegyverrel semlegesített. Ezután Rāvaṇa egy *rākṣasa* fegyverrel próbálkozott, ami megszámlálhatatlan nyitott, lángoló szájú kígyó formáját öltötte fel. Erre válaszul Rāma útjára engedtett egy *garuḍa* fegyvert, ami pedig megszámlálhatatlan aranyszínű sassá változva megette Rāvaṇa kígyónyilait. Ez feldühítette a *rākṣasa* királyt, aki sebesen ezer nyilat lőtt ki Rāmára, majd néhány nyíllal megsebesítette Mātalit, egyel letörte Indra zászlóját a szekérről és a lovakra is csapást mért.

Úgy tűnt, Rāvaṇa igen nehéz helyzetbe hozta Rāmát, emiatt pedig a félistenek és a majomkatonák rendkívül nyugtalanná váltak. Rāma ekkor a düh legfélelmetesebb alakját vette fel, amivel azt idézte elő, hogy a föld, a hegyek és az óceánok is megremegtek. Számos rossz előjel nyilvánult meg, s – Rāvaṇát is beleértve – minden teremtett lény megrémült.

Ekkor hirtelen számtalan démon jelent meg az égen és Rāvaṇát kezdték buzdítani, hogy győzzön, aki – mintha csak erre válaszolt volna – felkapott egy félelmetes lándzsát és olyan vadul üvöltött, hogy a mennyek és a föld is beleremegett.

– Készülj, Rāma! Most meg fogsz halni! – ordította, majd meglendítette a félelmetes dárdát. Ahogyan a dárda szállt a levegőben, morajló hangot adott ki és villámok vették körül. Rāma, hogy legyőzze Rāvaṇa megdöbbentő fegyverét, megszámlálhatatlan mennyiségű nyilat lőtt ki, mint ahogyan Indra a szakadó esővel próbálja megállítani a megsemmisülés tüzét. Amikor Rāma látta, hogy a félelmetes dárda minden nyilát felemésztette, elővette és elhajította Indra ünnepelt lándzsáját. Miközben a lándzsa szállt, minden irányt bevilágított, majd összeütközve Rāvaṇa dárdájával darabokra törte azt, ami így ártalmatlanul hullott a földre. Rāma ekkor nyilaival Rāvaṇa mellkasába, homlokába és a lovaiba lőtt. Habár Rāvaṇa fáradt volt és egész testét vérző sebek borították, hatalmas dühvel záporozta a nyilait továbbra is Rāmára. Tette ezt olyannyira, hogy ezer nyíllal sújtott Rāma mellkasára, Akit elöntött a vér. A nyilak folyamatos zápora olyan sűrű felhőt alkotott, hogy attól már nem is látták egymást rendesen. Rāma viszont továbbra is rettenthetetlen maradt, és megvetően nevetve így szidta Rāvaṇát:

– Ó, Sītā elrablója! Te egy első számú ostoba vagy, mert magadat nagyszerű hősnek gondolod! Valójában viszont nagyon gyáva vagy, mert csak akkor merted elrabolni a feleségem, miután félrevezető módon Engem elcsaltál! Hogyan lehetsz arra büszke, hogy férje távollétében egy védtelen nőt legyőztél? Ó, Rāvaṇa! Ma találkozni fogsz megérdemelt végzeteddel, s a tested, amihez annyira ragaszkodsz, sakálok és keselyűk tápláléka lesz!

Ezután Rāma megkettőzött erővel és még ügyesebben szórta a nyilait. Ez a támadása a majmok által előidézett kőáradattal társult, ettől Rāvaṇa pedig annyira elkábult, hogy a fegyvereivel nem tudott már tovább megfelelően harcolni. Amikor a szekérhajtója látta, hogy mestere halála közeleg, gyorsan a csatatértől távol kormányozta a szekeret, oda, ahova Rāma nyilai már nem értek el.

– Csak a te jóléted érdekében hoztalak el a harcmezőről! Úgy tűnt, minden erődet elvesztetted, s a lovaid szintén kifáradtak. Számtalan kedvezőtlen jel mutatkozott, ezért azt tettem, amit legfontosabb kötelességemnek tartottam.

– Gyerünk gyorsan oda, ahol Rāma van! Amikor Rāvaṇa elhatároz valamit, nem hátrál meg, amíg teljesen le nem győzi az ellenségét! – utasította Rāvaṇa a kocsihajtót, miután annak szavai valamennyire megbékítették.

Eközben Rāvaṇa távollétében Agastya ṛṣi érkezett a csatatérre, s mivel tudta, hogy Rāma nagyon kimerült a harcban, odament Hozzá. Miután Rāma megfelelő fogadtatásban és tiszteletben részesítette, így szólt:

– Kedves Uram, Rāma! Kérlek fogadd el tőlem a következő, a Napisten elégedettségét szolgáló *Aditya-hṛdaya* imát! Ez a *mantra* nagyszerű áldásokat ad és az éneklőt minden bűntől megtisztítja, meghosszabbítja az életét, és mindig szilárdan az örök vallás útján tartja.

> Ó, Napisten! Hódalatomat ajánlom neked! Az egész univerzumot fenntartó végtelen sugárzásod miatt Te vagy minden félisten vezére! Végső

jólétük elérése érdekében a félistenek és a démonok is imádnak. Te vagy minden univerzális energia tárháza, s minden lény életének forrása! S mint ilyen, felhatalmazott kiterjedéseként tökéletesen képviseled a Legfelsőbb Urat, Viṣṇut. A Védákat ismerők ezért napi háromszor megfelelő imákat énekelve a Napban lévő Úr Nārāyaṇaként imádnak. Egyedül te vagy az, aki elpusztítod az univerzum sűrű sötétségét, ezért leborulok előtted, ó, ragyogó személy! Legfelsőbb Úr szeme, a világ tetteinek szemtanúja, újra és újra hódolatomat ajánlom neked!

– Ó, Rāma! Ha énekled ezt a *mantrát*, miközben a Napistent, mint a mindenséget imádod, akkor biztosan képes leszel legyőzni az ellenségedet! – fejezte be mondanivalóját a *ṛṣi*, majd miután a tanítását átadta, távozott.

Rāma úgy érezte, megfiatalodott, azután pedig az Úr Szent Nevét énekelve háromszor vizet szippantott fel, s tekintetét a Napra rögzítve elénekelte az *Aditya-hṛdaya* imát, s közben hatalmas transzcendentális boldogságot érzett.

Valaki megkérdezheti, hogy a Legfelsőbb Úr Rāmacandra miért imádta a Nap félistenét, hogy a Rāvaṇa megöléséhez szükséges erőre szert tegyen? A *Siddhānta-ratnam* harmadik fejezetében Śrīla Baladeva Vidyābhūṣana kettő okot is ad, amiért Rāma vagy Kṛṣṇa olyan *devatákat* imádtak, mint Sūrya vagy az Úr Śiva. Ezek közül az egyik az, hogy megtanítsák: a *bhaktákat* imádni kell. Sūryadeva egy *Vaiṣṇava*, az Úr *bhaktája*. Baladeva azt mondja, hogy az Úr így gondolkodik: „Ha Én nem imádom ezt a *devatát*, akkor az emberek sem fogják!" A másik okot pedig Kṛṣṇa magyarázta el Arjunának a *Nārāyaṇa-tantrában* (idézve: *Siddhānta-ratnam* 3. fejezet, 22. vers): „Ó, Arjuna! Én vagyok az univerzum lelke, *viśvātmā*, de mégis imádom az Úr Rudrát. S hogy miért teszem ezt? Ez az Én saját imádatom. Azzal, hogy őt imádom, Magamat, a lelkemet részesítem imádatban." Az *Aditya-hṛdayában* is hasonlót találunk, ahol Sūryadeva az Úr Viṣṇu képviselőjeként, felhatalmazott kiterjedéseként van jellemezve.

Amikor Rāma újra felvette az íját és közeledett Rāvaṇa felé, Sūryadeva így szólt Hozzá az égből:

– Ne késlekedj, menj gyorsan!

– Ó, Mātali! Hajts oda hamar, ahol Rāvaṇa van, de legyél nagyon óvatos! – utasította Rāma a kocsihajtót, majd amikor eszébe jutott, hogy Indra kocsisához beszél, összezavarodva a bocsánatát kérte:

– Bocsánat, hogy úgy utasítottalak, mintha Én lennék az urad. Remélem, megbocsátod a sértésemet! Csak nagyon vágyok arra, hogy megöljem Rāvaṇát!

Mātalit meghatotta Rāma alázatosságának e csodálatos megnyilvánulása. Nem sokkal ezután odairányította Rāvaṇa mellé Indra szekerét. Ahogyan a küzdelem egyre ádázabb lett, a harcosok nyilakat lőttek ki egymásra. A *rākṣasa* király pusztulását megjövendölve gonosz előjelek nyilvánultak meg. A felhőből eső helyett vér hullott Rāvaṇa szekerére és keselyűk követték az égen. Egy hatalmas meteor csapódott be a közelébe, amitől az összes *rākṣasa* meggyőződött arról, hogy Rāvaṇa meg fog halni, s mindannyian reményvesztetté váltak. Ezzel szemben viszont Rāma előtt nagyon jó jelek mutatkoztak arra utalva, hogy a győzelem hamarosan az Övé lesz.

Ezt követően mindketten minden bátorságukat kimutatva viaskodtak, s a küzdelem olyan hevessé vált, hogy attól mindkét sereg katonái megdöbbentek; csak álltak mozdulatlanul, mintha festmények lettek volna. Annyira elmerültek abban, hogy a két harcost nézték, hogy meg sem támadták egymást.

Amikor Rāvaṇa le akarta vágni Indra zászlóját a nyilaival, azokat Rāma a sajátjaival védte ki, majd válaszcsapásra eltökélten letörte a *rākṣasa* király zászlóját. Erre Rāvaṇa Indra lovaiba lőtt, de rendkívül frusztrált lett, amikor a mennyei paripák a lövésektől még csak meg se inogtak. Ezután Rāvaṇa a *rākṣasa* illúziókeltő képességeihez folyamodva buzogányokat, korongokat, fákat és hegycsúcsokat kezdett kilőni az íjából, de Rāma mindegyiket semlegesítette, mielőtt azok elérték volna a szekerét. Továbbra is mindketten ezernyi nyilat lőttek a másikra, s miután azok az égen összeütköztek, a száraik a csatatérre hullottak. Így folytatták a viaskodást még majdnem egy órán át, és Rāma Rāvaṇa minden támadását semlegesítette. Küzdelmüket a teremtett lények mindegyike megdöbbenten figyelte.

Mindkét szekérhajtó rendkívül jártas volt a dolgában, viszont amikor a szekerek egymás mellé értek, akkor Rāma a lovakba lőve arra kényszerítette őket, hogy elforduljanak. Ez csak fokozta Rāvaṇa dühét, aki megtorlásképp Rāmába lőtte a nyilait, Akit viszont ez egyáltalán nem zavart meg. Így vált a csatájuk olyan hevessé, hogy a hadtörténetben annál ádázabb csatát találni sem lehet.

Egyszer csak Rāma hirtelen egy nyíllal

lemetszette Rāvaṇa fejét, ami a földre hullott, de ekkor csodálatos módon egy másik jelent meg a helyén. Rāma azt is levágta, és megint megjelent egy másik. Ez így folyt mindaddig, amíg száz levágott fej nem hullott a csatatérre. „Ezekkel a nyilakkal korábban megöltem Mārīcát, Kharát és Viradhát. Átlőttem velük hét *śāla* fát és elpusztítottam a legyőzhetetlen Vālit. Ezek a nyilak hatalmas hegyeket szégyenítettek meg és feneketlen óceánokat kavartak fel. Hogy lehet hát, hogy hatástalannak mutatkoznak Rāvaṇávak szemben?" – töprengett Rāma minden új fej megjelenésekor. A *Padma Purāṇa* (6. 242. 319.) leírja, hogy Rāvaṇa kapott egy áldást az Úr Śivától, hogy akárhányszor is vágják le a fejét, az azonnal újra megjelenik.

A viaskodás félelmetes iramban folytatódott tovább, mindkét harcos megszállottan meg akarta ölni a másikat. Úgy telt el néhány nap és éjszaka, hogy meg sem álltak. Végül Mātali, amikor látta, hogy Rāma nem nyeri el a vágyott győzelmet, így kérdezte:

– Miért harcolsz úgy, hogy csak védekezel? Uram, nem vagy tudatában korlátlan energiáidnak? A *rākṣasák* királyának elérkezett az utolsó órája. Miért nem használod az isteni *brahmāstrát*?

Miután Mātali így emlékeztette végső fegyverére, Rāma felvette az Agastya ṛṣitől korábban, a *daṇḍakāraṇyai* találkozásukkor kapott nyilat. Ezt a nyilat maga az Úr Brahmā alkotta meg, hogy Indra használja, és aztán odaadták Agastyának. E csodálatos nyíl tollait Garuda adta és Vāyu uralta. A rendkívül éles hegyét Agni, a tűzisten, és Sūrya, a napisten egyesített energiája teremtette meg. A Meru és a Mandara hegyek a tömegükkel adtak súlyt a nyílnak, a szárát pedig éterien finom anyagból készítették. Ez a csodálatos *brahmāstra* nyíl mindenható és tévedhetetlen volt, s ragyogó sugárzása a Napéval vetekedett.

Rāma, miután a szükséges *mantrákkal* felhatalmazta a nyilat, íjának húrjára illesztette. A majmokat öröm, a *rākṣasákat* pedig rettenetes félelem töltötte el, miközben a lángoló nyilat nézték. Ahogyan Rāma hátrahúzta a húrt a füléig, a Föld remegni kezdett, a mennyekben pedig zűrzavar keletkezett. Amikor pedig útjára engedte, az úgy száguldott a levegőben, mint maga a halál, majd erőszakosan a *rākṣasa* király mellkasába fúródott és a szívét is átszúrva a földbe csapódott, s magával vitte Rāvaṇa bűnös életét is. Amikor aztán visszatért Rāma tegezébe, a *rākṣasa* kiejtette kezéből az íját és holtan rogyott a földre.

A majomkatonák miközben a menekülő *rākṣasa* seregre támadtak, hatalmas transzcendentális eksztázisban hirdették Rāma győzelmét. „*Sādhu*! *Sādhu*! Kitűnő!" – kiáltották a félistenek az égből, s virágesővel fedték be teljesen Rāma szekerét, közben pedig az égi dobjaikat ütötték. Rāvaṇa halálával a félistenek és a *ṛṣik* nagy megkönnyebbülést és békét éreztek az elméjükben, amire korábban igen hosszú ideig nem volt alkalmuk.

Felmerülhet a kérdés, hogy az Úr Rāmacandra miért nem célzott már korábban is Rāvaṇa szívére. A középkorban élt *Rāmānandī-sampradāyához* (a *Śrī-sampradāya* egyik ága) tartozó *Vaiṣṇava* költő, Tulasi dāsa a *Rāma-carita-mānasájában* (6.20.7-11.) erre egy érdekes magyarázattal szolgál. Azt mondja, az Úr Rāma óvatos volt, hogy ne lőjön Rāvaṇa szívébe, mivel tudta, hogy Rāvaṇa mindig Sītān meditált, s így Sītā mindig a szívében volt. Ehelyett azt választotta, hogy újra meg újra levágja Rāvaṇa fejét, ami olyannyira feldühítette és megzavarta Rāvaṇát, hogy egy idő után megfeledkezett Sītāról. És ez volt az a pillanat, amikor az Úr Rāma kilőtte a végzetes nyilat.

Forrás

– Vālmīki Muni: *Śrī Rāmāyaṇa*. Sri Rohini Kumar dasa (ford.) Kiadatlan kézirat (2004-ben, az angol nyelvű magazin megjelenésének évében). Bhaktivedanta Book Trust.
* - .
– Tulasi dāsa: *Śrī Rāma-carita-mānasa*. R.C. Prasad (ford.) Motilal Banarsidass. Delhi. 1994.

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő
ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog